

nu er sluttet og som saa længe har lagt Beslag paa de saa Medlemmers Interesse, til denne Forespørgsel, som jeg haaber vil kunne slutes temmelig hurtig, skal jeg gjøre opmærksom paa det Berøringspunkt, som efter min Mening er imellem dem. Som Støtte for Havneanlæg i det nordvestlige Sylland er jo nemlig frembraget Hensynet til et lettere Samkvem mellem de nordiske Riger. Det er det materielle Samkvem, som der har været Tale om, medens den Forespørgsel, jeg skal have den Ære at stille, handler om det aandelige Samkvem. Den er paa en vis Maade en Fortsættelse af den Forespørgsel, jeg tillod mig at stille i forrige Samling den 1ste Mai, og som angik den gjensidige litterære Rettsbestyttelse mellem de 3 nordiske Riger. Da jeg forberedte mig til denne Forespørgsel, pleiede jeg Samraad med Mænd fra Norge og Sverrig, og jeg modtog Opfordring til at tage Kunstnerretten for med det Samme. Det fandt jeg mig ikke dengang besjætt til, dels fordi min Forespørgsel allerede var afleveret, og Thinget havde givet sit Samtykke til den i en bestemt Form, dels fordi jeg antog, at Bestyttelsen for Kunstnerretten meget let vilde følge efter, naar Bestyttelsen for den litterære Eiendomsret var gaaet i Forveien, thi den er langt vanskeligere at faae ordnet. Jeg berørte leilighedsvis Kunstnerretten, og jeg greb navnlig Leiligheden hertil, da et lille Lovforslag om Tillæg til Eftertryksloven forlod Thinget. Det var til 3die Behandling her den 16de Mai 1879. Jeg sluttede da med en Ytring, som findes i Tidenden Sp. 3074, og som muligt kan være bleven misforstaaet, idet jeg yttrede det Haab, at ved dette Lovforslag vilde en væsentlig Hindring være ryddet afveien for den længe ventede Egl. Anordning, hvorved Loven først kom til at træde i fuld Kraft, og at man dernæst vilde skride til Gjennemførelsen af den danske Lovgivning om litterære Eiendomsret. Endelig, sluttede jeg, er det mit Haab, at man derefter snarest muligt ogsaa vil sørge for Kunstnerretten paa lignende Maade. Min Mening dermed har ikke været den — den Berigtigelse tror jeg, jeg maa gjøre — at man først skulde gennemføre den danske Lovgivning om den litterære Eiendomsret, inden man tog fat paa Kunstnerretten. Det er min Overbevisning, at den Egl. Anordning, hvorved Kunstnerretten stiftes paa lignende Maade som den litterære Eiendomsret er sikret ved Konventionen af 27de November f. A., meget hurtig vilde kunne blive færdig. Den Lov, som for Danmark ordner Bestyttelsen for den kunstneriske Eiendomsret, er jo Loven af 21de Marts 1864, som hedder Lov om Eftergjørelse af Kunstarbejder. Dens § 9 bestemmer, at Lovens Bestemmelser kunne under Forudsætning af Gjensidighed ved Egl. Anordning ganske eller delvis gjøres anvendelige paa de andetsteds udsærte eller

udgivne Kunstarbejder. Noget lignende gjentages i Tillægsloven, som ikke alene vedkommer Kunstnerretten, men ogsaa den litterære Eiendomsret, nemlig den Tillægslov, som udgik den 23de Februar 1866. I dens sidste Paragraf bestemmes ogsaa, at Lovens Bestemmelser kunne gjøres anvendelige paa andetsteds udkommende Bærfer. Saa vidt jeg veed, have disse Paragrafer kun fundet Anvendelse i Forholdet til Frankrig. Der findes en Anordning af 5te Mai 1866, som ordner paa engang Rettsbestyttelsen for Forfattere og for Kunstnere i Forhold til dette Land. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har kunnet faae Oplysning om, hvorfor der ikke allerede er udkommet en Anordning, som i Forhold til Sverrig og Norge beskytter Kunstnerens Eiendomsret paa lignende Maade, som Forfatternes er bleven beskyttet fra Nytaar, og det er af den Grund, jeg har erhvervet det høie Things Samtykke til at stille denne Forespørgsel. Jeg har valgt netop dette Tidspunkt, fordi jeg for det Første vilde afvente, om der muligvis i de to andre Rigers lovgivende Forsamlinger skulde fremkomme f. Ex. et eller andet lille Lovarbejde, der gik i en noget lignende Retning som det, der blev gennemført her forrige Aar og bortryddede den sidste væsentlige Hindring for, at de Egl. Anordninger kunde komme frem i de tre nordiske Riger. Jeg har ikke set noget Saa-dant fremkomme andetsteds, og jeg tror ikke, at der behøves noget Saa-dant her i Danmark, men hvis det skulde være Tilfældet, da ere jo de lovgivende Forsamlinger samlede i de 3 nordiske Riger, og det vil vist ikke være vanskeligt at faae Tid til at gennemføre dette. Det turde maaffet være mig tilladt, medens jeg berører denne Sag, at berøre en anden Sag, som staar i nær Forbindelse dermed, nemlig den litterære Eiendomsret. Efterat jeg havde faaet Thingsets Samtykke til at stille denne Forespørgsel, udkom et Nummer af Nordisk Boghandlertidende, nemlig fra 12te Marts iaar, hvori der findes en Afhandling af Cand. jur. S. Hage om den gjensidige Bestyttelse for den litterære Eiendomsret mellem Danmark og Sverrig-Norge, og der mindes der om en Ytring af den høitærede Minister ved den tidligere omtalte Leilighed, nemlig at man, som det var tilraadet af Konsistorium, vilde undergive den hidtidige Lovgivning et Gjennemsyn, og at man i den Henseende havde sikret sig Medvirkning fra særdeles kompetent Side. Man vil altsaa kunne vente, at der vil blive arbejdet paa en flørre Overensstemmelse med Hensyn til Lovgivningen i de tre nordiske Riger, og det anser jeg for at være givet, at, naar man gennemfører vor nuværende Lovgivning, vil man, baade hvad Forfatterretten og Kunstnerretten angaar, finde det rigtigt at nærme sig til de nyere Love, som findes om disse Emner i de to andre nordiske Riger, og man vil derved da komme et